

ARĪTĒ

1966

BIRŽELIS

Nr. 6

turinys

Užburta kariuomenė	3
Legenda	
Kiščio vardinės	6
J. Minelga	
Brangi dovana tėveliui	8
Pušelė	
Pilkytės - Dulkytės parašius	12
Aida	
Pupučio laiškas	16
Linutė	
Trys broliai	19
S. Daukantas	
Vingiuoja upelis	23
L. Žitkevičius	
Vargšas kiškis	24
Uždavinys	
Paukščio galvosūkis	25
Mūsų kūryba	26
Linksmiau	31
Šventės ir vardinės	32
St. Yla ir A. Salys	

ilustracijos

Ses. M. Eucharista — psl. 1, 16, 17, 18, 32
E. Muliolienė — 3, 6, 12, 13, 14, 15
Aldona S. — 6, 7, 8, 9, 11
P. Osmolskis — 19, 20, 22, 23, 31

IMMACULATA PRESS
 Putnam, Connecticut 06260

EGLUTĖ

▲ vienintelis ▲
 lietuviškas vaikų laikraštėlis
 visame pasaulyje

6

birželis

1966

LEIDŽIA

Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINISTRUOJA
 Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys

metams — \$4.00

atskiras numeris 40¢

redakcijos ir administracijos
 reikalais kreiptis:

“EGLUTĖ”

Immaculate Conception Convent

R. F. D. 2,

Putnam, Connecticut 06260

Atsiųsti rankraščiai tampa redakcijos nuosavybe. Redakcija rezervuoja sau teisę juos pakeisti ar sutrumpinti, pagal reikalą. “Eglutės” iliustracijų negalima naudoti kituose leidiniuose be redakcijos sutikimo.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR. Magazine for children. Published monthly except July and August, by the Lithuanian Cultural Institute. Office of Publication, Immaculate Conception Convent, R.F.D. 2, Putnam, Connecticut. 06260. Subscription \$4.00 yearly. Single copy 40¢. Entered as second class matter March 27, 1952, Putnam, Connecticut, under the act of March 3, 1879.

UŽBURTA KARIUOMENĖ

Iš lietuviškų legendų lobyno

Linksmiai kikendami Julius ir Julytė nutempė tėvelį po sena obelį. Ten buvo toks suoliukas, kuris kaip tik tikto pasakoms sekti ir jų klausyti.

— Tėveli, šiandien būtinai turi mums ką nors papasakoti! Pasakų suoliukas atrodo toks vienišas be mūsų, — sušnabždėjo Julytė.

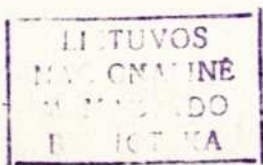
Tėvelis leidosi tempiamas, nors kartais tyčia užsikaibindavo už kokios šakos, kad vaikai galėtų jį išpainioti.

— Tai kokios gi pasakos jūs norit? Dar ko gero ne tą atminties stalčių atidarysiu, — nusijuokė tėvelis.

— Aš noriu pasakos apie užburta karalaite, — pasisakė Julytė, taip smarkiai šokinėdama ant vienos kojos, kad net visi jos žodžiai šokinėjo kaip meksikietiškos pupos.

— Ne, gana tų užburtų karalaičių! — atsiliepė Julius kažkur žolėj. — Papasakok mums, tėti, apie karus ir kariuomenes, ar ką nors. Tos karalaitės man jau nusibodo!

— Na, gerai. Susitarkime šitaip. Papasakosiu jums apie užburta kariuomenę. Ar tada abudu būsit laimingi? — paklausė tėtis.

Derybos pasibaigė. Vaikų akys sužibo, juodu prisi-
glaudė prie tėvo ir pasiruošė klausytis.

— Seniai, seniai, — pradėjo tėvas, kaip visas geras pa-
sakas reikia pradėti, — toks ilgabarzdis senelis man pasa-
kojo štai kokią atsitikimą.

Vieną tamsią vasaros naktį kaimietis vežė šieną ke-
liu, kuris ėjo pro Kauno pilies griuvėsius. Neįprasto tirštu-
mo rūkas dengė miškus ir kelią.

Staiga jam kelią užstojęs kažkoks žmogus, apsirengęs
nepažįstama senoviška kario uniforma. Svetimas kariškis
paklausęs, už kiek parduoda šieną. Kai jiedu susiderėjo,
nes kaimietis nenorėjo veltui atiduoti, nepažįstamasis jį
pakvietė važiuoti paskui jį. Kaimietis taip ir padarė.

Sekdamas kariškį, po geros valandos kaimietis atsidū-
rė tokioj keistoj vietoj, vidury didelio kiemo. Prie didžiau-
sių mūrinių arklidžių stovėjo daugybė puikių arklių. Varg-
šas žmogelis net išsižiojo iš nustebimo. Jis buvo arklių mė-
gėjas, bet tokių dar savo gyvenime nebuvo matęs. Prie
kiekvieno arklio stovėjo kariškis, apsirengęs tokia pat se-
noviška uniforma, kaip tas, kuris jį čia atvedė. Vedantysis
liepė sukrauti šieną į kupetą, bet jokių būdu neliesti sto-
vinčių arklių ir kareivių.

Bet kur gi! Kaimietis neiškentė ir paglostė vieną juo-
dą žirgą. Staiga visi arkliai ir kareiviai subruzdą, sujudo
ir paklausė kaimiečio, ar šiandien esanti šv. Martyno die-
na. Iš baimės ir nustebimo kaimietis susimaišė ir atsakė,
kad ne, nors iš tikrųjų tai buvo šv. Martyno diena.

Išgirdę tokį atsakymą, sargyba ir atlydėjęs kaimietį
kariškis graudžiai sudejavo. Kariškis priėjo prie kaimie-
čio ir jo užklausė:

— Kodėl tu mums sumelavai? Ši pilis jau daug šimtų
metų prakeikta. Ją išvaduoti galima tik atsakius teisingai
į klausimą, arba atlikus darbą, paskirtą prakeiktųjų. Da-
bar už kiekvieną išvadavimo pastangą mūsų likimas tam-
pa dar sunkesnis.

11

Kaimietis labai nusigando. Kariškis pažiūrėjo į jį labai rūščiomis ir liūdnomis akimis ir, pamojęs ranka, liepė sekti jį. Kaimietis visas drebedamas įlipo į savo vežimą ir apsisuko. Išvažiavęs iš kiemo jis pastebėjo, kad atsidūrė ant to paties kelio prie Kauno pilies griuvėsių. Kariškis tebebuvo su juo. Paskui prie jo priėjo ir saujon įpylė metalinių sagų.

Kaimietis baisiai supyko, nes manė, kad jį apgavo — vietoj pinigų davė sagų. Kariškis vėl rūščiai į jį pažiūrėjo ir atsakė tyliau balsu:

— Nebijok, tau bus atlyginta kuo puikiausiai, — ir tada kažkur dingo.

Kaimietis nustebejęs apsidairė ir išmeigė akis į saujoje paliktas sagas. Bet vietoj sagų jis pamatė senoviškus Lietuvos auksinius pinigus.

Kai tėvas baigė pasakoti, vaikai minutę tylėjo. Bet staiga Julytė pašoko iš tėvo pašonės ir sušuko:

— Tai tau tie vyrai! Jie niekad nežino ką daryti, kai reikia užburtus žmones išvaduoti. O aš žinočiau ką daryt — pasakose apie užburtas karalaites visuomet rašo, kad reikia klausyti ir daryti kas liepiama, o ne visokias išdai gas išsigalvoti!

— Tai kodėl tos tavo karalaitės pačios neišsivaduoja, jei jos tokios gudrios? — nusijuokė Julius.

— Na, na, tik jau nesipeškim, — ramino vaikus tėvas, užuodęs ginčą. — Einam į vidų, parodysiu jums tuos Kauno pilies griuvėsius ir senoviškus pinigus. Galėsit juos nusi piešti ir draugams atsitikimą papasakoti!

Vaikai sujudo ir nustraksėjo vidun, o vakaro tyla apgaubė seną obelį, pasakų suoliuką ir didelį kiemą, viską apkabindama savo šiltomis, švelniomis rankomis.

KIŠKIO VARDINĖS

Jonas Minelga

Už Martyno
Papartyno
Uogienojai želia,
Dėdė kiškis
Ilgakiškis
Vardines ten kelia.

Matėm – lapė
Bulves kepė,
Šeškas gaidį pešė,
Voveraitės
Iš giraitės
Riešutėlius nešė.

– Rimai, Rimai,
Du vežimai
Su ledais atrieda!
Klauskit vilko,
Ką atvilko
Už paparčio žiedą?

Kurapkėlė
Triukšmą kėlė,
Kur takai šakojos:
– Teta meška,
Kelk lepešką,
Nenumink man kojos!

**Matot Rudį?
Kol jis budi,
Grok, žiogel, ką moki!
– Ruoni, ruoni
Dykaduoni,
Ko dabar nešoki?**

**Vai tai sukas
Tas barsukas
Prie medaus ąsočio:
– Ei, tėti,ti,
Nematyti
Katino besočio!**

**Ūžia girkos,
Penkios stirnos
Mala – net sušilo.
Gaila uodo,
Jis prie puodo
Ūselius apsvilo.**

**Skuba pelės
Prie pupelės,
Mes – prie riešutukų.
Pečialanda
Nejkanda –
Snapas be dantukų.**

BRANGI DOVANA TĖVELIUI

Pušelė

Pavasaris garavo pamiškėse. Kalneliais ir kauburiais ritinėjosi vėjas. Miškas lėtai dūsavo, lingavo nusimetęs visus žiemos likučius. Saulė smelkėsi į plikus kampelius, žadindama tūnančius vabaliukus. Paukščiai čirškė, pešėsi, kiekvienas stengėsi nutverti ilgesnį šiaudgalį, mikštesnį šapą, kad tik lizdas būtų tvirtesnis, saugesnis.

Geniukas buvo geras vaikas, bet turėjo silpnybę žiūrinėti ir ardyti paukščių lizdukus. Nė tėvelis nė mamytė niekaip negalėjo įtikinti, kad paukščių lizdelių nereikia ardyti.

— Aš irgi noriu išmokti kaip jie — atsakė kartą Geniukas, kai mamytė rado jį atsisėdusį pakrūmėje su pusiau išardytu lizdeliu.

— Geniuk, ar tu vis dar galvoji, kad tik ardydamas lizdukus pasidarysi inžinierius, išmoksi ką nors statyti? — teiravosi mamytė.

— Žinoma, kad būsiu inžinierius.

— Bet ką darys paukštyčiai neradę lizduko?

— Jie gali kitą pasidaryti. Jie moka.

— Paukščiukai atskris vakare. Kaip jie pasidarys naktį? Kur jie miegos?

— Ar būtinas lizdukas, paukščiai gali ir ant šakos miegoti? Aš skaičiau, kad jie taip miega, — spyrėsi neklaūžada Geniukas.

— Geniuk, kaip tau būtų, jei vakare nuėjęs miegot rastum lovą išardytą, sulaužytą, arba visai jos nerastum?

— Išmiegočiau po lovą — atsakė Geniukas.

— Geni, jei nėra lovos, tai iš kur tą palovį gausi? — nustebo jo sesutė Vikutė.

— Geniuk, sakau, kad nuo šiandien baigtum su tais lizdukais, supranti! — kietai pasakė tėvelis.

— Suprantu, tėveli. Bet aš visvien noriu būti inžinierius.

— Gerai, būk inžinierius. Bet šitokios skriaudos paukščiukams daugiau nedaryk. Kiek skausmo mamytei ir man.

Tačiau atrodė, kad Geniukas ir šį kartą tėvelio žodžiams liko abejingas.

Į šiltas gegužio pėdas atskubėjo birželis. Laukai virpėjo nuo kaitrių saulės spindulių. Žemė užė bitėm, žaidė vabalėliais. Rožių kvapas suposi šakelėse. Savaitgaliais automobilių virtinės tiesėsi į užmiesčių parkus. Ten vaikai krykštė, ritinėjosi žalioje žolėje.

Artėjo Tėvo Diena. Vaikai žinojo, kad tą dieną mamytė ruošia iškylą į gamtą. Tokios dienos Geniukui labai patikdavo. Visą dieną niekas nerūpi, gali vaikyti vabaliukus, eiti lenktynių su kiškiais, vis atrasti ką nors naujo, nematyto, neišbandyto.

Geniuko sesytės ir broliukas tarėsi, ką čia netikėto ir įdomaus padaryti tėveliui.

— Aš nuplausiu automobilį, nes tėveliui labai nepatinka apdulkėję langai ir purvina nugara, — pasisiūlė Vaciu-
kas.

— O aš iššluosiu garažą, nes tėveliui patinka švara. Jis ilgai dirba ir neturi laiko.

— Aš visus sviedinius ir žaisliukus surinksiu nuo pievos, kad nesipainiotų, kai tėvelis pias žolę, — čiauškęjo Vijolytė. — O ką tu, Geniuk?

— Aš... dar nežinau — numykė Geniukas.

— Tai kada tu žinosi? Juk liko tik diena ir dar truputis iki Tėvo Dienos.

— Gal aš... gal... aš ką nors padarysiu.

— Padarysi, bet sakyk ką! Mes visi pasakėm. Tu vis paskutinis, — spyrė vaikai Geniuką.

— Tai kas, kad paskutinis. Aš padarysiu. Nebijokit, padarysiu.

— Padarysiu, padarysiu. Ot ir nepadarysi, jei iki šiol dar nežinai ką!

— Ot ir padarysiu, nesirūpinkit.

Ne tik vaikai, bet ypač mamytė rūpestingai ruošėsi Tėvo Dienos iškylai. Įvairūs skanumynai kvepėjo surikiuoti kelionei, o ji vis dar papildinėjo pūpsančias dėžes. Pagaliau baigėsi įdomus pasiruošimas, ir vaikai galvotrukčiais išlėkė pro duris. Vienas tempė dėžę su maistu, kitas kabinosi prie garažo durų, kad pirmas atidarytų. Geniukas su tėveliu rakinėjo namo duris, tikrino, kad langai būtų uždaryti ir neliktų degančių lempų.

— Geniuk, koks ten gelžgalis prie durų? Va ir kitas prie tvorelės? Kas čia juos išmėtė? — stebėjosi tėvelis. Geniukas paėjęs už durų rado geležinių virbų primėtyta ir daugiau. Pagaliau už namo kampo jis pamatė išardytą ir aplaužytą savo naują dviratuką, kurį tėvelis jam buvo nupirkęs aštunto gimtadienio proga.

— Tėveli, mano dviratukas sulaužytas! — desperatiškai sušuko Geniukas.

Tėvelis atėjęs apžiūrėjo, surankiojo išmėtytas dalis ir ramiai pasakė: — sutaisyti jo nebus galima.

— Tėveli, ar tikrai ne? — susirūpinęs teiravosi Geniukas.

— Tikrai ne, Geniuk.

— Tėveli, kodėl?

— Kad jis visas išardytas ir sulaužytas.

— Jei žinočiau piktadari, jam kailį išlupčiau! — Ir prisiglaudęs prie namo graudžiai kukčiojo. Tėvelis glostė jo virpančią galvutę ir kalbėjo:

— Neverk, Geniuk. Juk tu sakei būsiąs inžinierius. Tada pasidarysi dar geresnį.

— Taigi, pasidarysi. Bet aš šiandien norėjau jį vežtis į iškylą ir ten pasivažinėti. O dabar va... — ir metė į šalį paskutinį virbą, kad net raudongūžis paukštis krūptelėjo krūme.

— Geniuk, žinau, kad tau skaudu ir kad šiandien kito dviratuko nebus. Bet ar tu kada pagalvojai, kaip būna paukšteliams, kai jie randa suardytą lizdelį?

Geniukas nieko neatsakė, tik dar garsiau verkė ir spaudėsi prie namo sienos. Pagaliau puolė tėveliui į glėbį.

— Tėveli... aš niekad... niekad daugiau... tikrai niekad ne-ar-dysiu liz-du-kų.

Tėvelis jį glostė, ramino ir pagaliau tarė:— Žinai, Geniuk, šitas tavo nuoširdus pažadas man yra brangiausia dovana Tėvo Dieną švenčiant.

PILKYTĖS - DULKYTĖS PARAŠIUTAS

Aida

Jau buvo pats laikas važiuoti į vasarnamį. Mieste šaligatviai garavo, žolytė džiūvo, visi, maži ir dideli, svilo vidurvasario karštyje. Mama jau antrą savaitę pakavo daiktus, o tėtė net tris kartus patikrino automobilio motorą.

— Man atrodo, kad geriausiai taip darykim, — tėtis dėstė mamai savo planus. — Nuskrisk lėktuvu iki New Yorko, iš ten galėsi traukiniu nuvažiuoti iki pat ežero. Aš paimsiu vaikus ir ryšulius ir išvažiuosiu popiet.

— Bet tėti, — įsiterpė Šarūnas. — Ir aš noriu skristi lėktuvu. Aš niekad...

— Na, na, gana! Pinigai ant medžių neauga. Bus gerai ir automobiliu. Ir dar atsiminkit, vaikai, šiemet tos katės tai nevešiu! Gana man su ja tampytis — tai nuo stogo kelk, ar iš medžio trauk. Pernai cypė visą kelią ir didžiausią skylę išgraužė. Jūs patys tvarkykitės, bet aš tos katės neimsiu, — įsikišo tėtis, žiūrėdamas tiesiai į abu vaikus ir kartais žvilgtelėdamas į pilką dulkiną kamuoliuką ant kilimo.

— Tėveli, — pradėjo aiškintis Karilė, — Pilkytė-Dulkytė jau visais metais šiemet vyresnė. Ji tikrai taip kvilai nebesielgs.

— Bėk sau! — sušuko tėvas, kai plaukuota angoros katė bandė prie jo prisigerinti. — Dar būtų pakenčiama, jei ta katė būtų bent kiek naudinga, o dabar — visa šeima apie ją šokinėja. Neėda to, nelaka ano, o pelių gaudyti nė plauko nepajudina. Va, pelės jau pražilusios kambariuose sau ramiai gyvena.

Pilkytė-Dulkytė, lyg supratusi tėtės žodžius, iškėlė savo angorinę uodegą ir iškilmingai išėjo iš saliono.

— Matai, tėveli, ji užsigavo, — verkšleno Karilė. — Kur ji pasidės be mūsų? Ji čia mieste iškeps...

— Gal įdėkit ją į kokią dėžę ir aš lėtuvu ją atgabensiu, — pasiūlė mama.

Karilė ir Šarūnas tuoj nulėkė į rūsį dėžės.

— Oi, ta katė! Net lėktuvu gaus paskraidyti! Dar kvailiukė ne-supras, kas jai darosi. Gal ir aš sau pasigaminsiu tokią dėžę. Užrašysiu didelėm raidėm: NELIESKITE! PIKTAS ŠUO. Tada tik žžžž žit ir skrendu virš debesų..., — svajojo Šarūnas, taisydamas katei dėžę.

— Žinai ką, — staiga prakalbo Karilė, lyg visai jo negirdėdama, — kas bus, jei lėktuvui įvyks nelaimė. Pilkytė negalės išsigelbėti, nes ji bus dėžėj uždaryta...

— Tikrai! Jai reikia parašiu-to! — Šarūnas pašoko ir nudulkėjo kažkur.

Karilė tik sekė paskui, nežinodama, ką jis čia sugalvoja. Šarūnas jau buvo sandėly, kai Karilė jį pavijo.

— Va, žiūrėk. Dėdės Dariaus senas parašutas. Mes galim dalį panaudoti tai katei, — nudžiugo berniukas.

Karilei nelabai patiko, kad jos katytę vadino "ta katė". Tik tėtis ir Šarūnas taip vadino, mama niekad. "Tie vyrai". — atsiduso Karilė.

Vaikai tuoj nubėgo ant antro aukšto išbandyti parašutą. Antro aukšto langas kaip tik žiūrėjo į kiemą. Šarūnas norėjo pagriebti Pilkytę-Dulkytę bandymui, bet toji nesidavė. Ji tik suriko miaurrr ir spruko į spintą.

— Jei nenori, nereikia, — pyktelėjo Šarūnas. — Surasim ką kitą, o jei neveiks kaip reikiant, žinokis.

Tėvelio dirbtuvėje buvo įvairių dydžių lentgalių. Vieną pririšo prie parašuto. Visai gerai išėjo!

— Dabar tik įdėkim tą katę, ir tėveliams nebereiks rūpintis, — pašnabždėjo Šarūnas, dairydamasis Pilkytės. Gi ji štai čia — prie be-triūsiančių vaikų.

Šarūnas nudūmė į virtuvę žuvies. Nieko blogo nenujausdama, Pilkytė tik murkė užuosdama žuvies kvapą ir nukiūtino virtuvėn. Karilė tuo tarpu atnešė dėžę su parašiotu. Katė net nemirktelėjo — jai jau daugiau niekas neberūpėjo. Pilna žuvies ir išvargusi iš naktinės kelionės, ji ieškojo patogaus kampelio užsnūsti. Šarūnas ją įstūmė į dėžę ir užvožė dangtį. Ji nesispardė ir nerėkė. Kai Šarūnas ir Karilė išdriso pro plyšį į ją pažiūrėti, jie pamatė tik mikštą, pilką angorinį kamuoliuką.

Ryte, kai tėvelis krovė mamos lagaminus, o kitus dėjo į automobilį, katės dėžė visai nepastebėtai pakliuvo kur reikia. Nieks dabar neturėjo laiko apie tokius daiktus galvoti, nes reikėjo tris kartus atsiveikinti ir keturis kartus patikrinti duris ir langus. Pagaliau, kai jau visi sėdėjo ten kur reikia, pagal planą, tėtis pasiteiravo:

— Tai ką padarėt su kate?

— Nieko, viskas tvarkoje, — mirktelėjo vaikai.

— Jei gerai, tai gerai. Aš nieko neturiu prieš tą katę, bet ji vis lenda kur nereikia. Pernai suėdė tą puikią žuvį, kurią sugavau. Nė nufotografuoti nespėjau... tik kaulėlius radau, — prisiminė tėtis.

Vaikai pradėjo kalbėti apie kitką, kad tik užmirštų "tą katę" ir nesusierzintų tėvelis. Dar ko gero neleis kartu su juo laiveliu paplaukioti.

Trys valandos greitai prabėgo — ir jie atsidūrė prie ežero. Dar vienas įsukimas.

— Aš matau vasarnamį, — uždainavo Karilė.

— Aš matau mamą, — sušuko Šarūnas.

Vaikas bematant iššoko mamos pasitikti.

— Kaip su tuo lėktuvu išėjo? Ar nieko neatsitiko? Ar nieko nepametei?? — klausinėjo uždusę vaikai.

— Viskas tvarkoj, tik su mūsų Pilkyte blogiau išėjo. Kai tik lėktuvas pakilo, ji atsirado vilkdama kažkokį skudurą. Nespėjau sugriebti, tik šmukšt per langą... Keleiviai sukruto gelbėti...

— Ir vėl ta katė, — kiek nepatenkintas įsikišo tėtis.

— Žinoma, jau buvo per vėlu. Lakūnai susijaudino, nežinojo kam kalnę pristesti — lėktuvų kompanijai ar mums.

Kai mama baigė, vaikai sužiūro viens į kitą.

— Gera, kad sugalvojom pririšti antrašą prie Pilkytės apikaklės, — sušnabždėjo Karilė. — Gal kas nors ras ir mums praneš.

Rūpintis visai nereikėjo. Pilkytė-Dulkytė labai saugiai nusileido kažkokio ūkininko kieme. Žinoma, pradžioje nieks apie tai nežinojo, nes ūkininkai rimti žmonės ir neturi laiko kačių medžioti pakrūmiais. Bet ūkininko sūnus Juozukas pamatė kažkokį baltą daiktą, užsikabinęs už šakos. Visai gera medžiaga! Kas čia galėjo naudoti šilkinės nosinaites? Juozuks susidomėjo ir išlandžiojo visus krūmus, ieškodamas tos medžiagos savininko.

Na, ir atrado murziną išsigandusią katytę.

— Turbūt ši šilkinė nosinaitė bus tavo, — juokėsi Juozukas, išpainiodamas katę iš likusio parašiuoto skudurėlių. Jis tuoj pastebėjo antrašą ant Pilkytės apykaklės.

Netrukus Šarūnas ir Karilė gavo laišką su visom informacijom.

— Ir vėl ta katė, — jau beviltiškai atsiduso tėtis. — Dar ko gero reiks važiuoti parsivežti. Gal išmoko peles gaudyti pas ūkininkus beviešėdama — nors tiek bus iš jos naudos.

Ką gi bedarysi. Tėtis taip ir nuvažiavo Pilkytės atsiimti. Karilė jai paruošė minkštą kamputį miegoti, o Šarūnas net sukėlė naują dėžę jai paguldyti.

Pilkytė-Dulkytė grįžo namo labai patenkinta. Ji tuoj tik miaurr su visais iš karto pasisveikino ir nudūmė ieškoti patogaus kilimo. Dėžės jai nebuvo prie širdies. Radus tinkamą, ji susirangė į kamuoliuką, nes buvo pats laikas primigti. O kai Pilkytei buvo laikas primigti, o niekas jai neberūpėdavo — net maža balta pelytė, kuri prabėgo pro pat nosį.

— Ta katė... — pakratė galvą tėvelis, ir pasiėmęs meškerę išėjo lauk.

— Ta katė, — nusijuokė mama ir Šarūnas. Net Karilei buvo juokinga, kad ta katė taip greit priprato prie senos tvarkos.

PUPUČIO LAIŠKAS

Linutė

Ne taip jau seniai, anksti ryte,
Puputis — pliumpt —
Atsisėdo po tokia egle.

Kažinkokia tyla
Slapstėsi giliai, giliai miške,
O čia
Girdėjosi tiktai Pupučio plunksna nauja...
Brūkšt-brūkšt, čiakšt, brūkšt-brūkšt.

Bet staiga —
— Na, tai kas dabar jau čia,
Nerašai, kas yra?
Kas čia kaltas — aš tai ne,
Gal višta!
Na, painiava,
Šita plunksna vis nerašo ir gana!

Pliurpt-pliaukšt, čiakšt,
pliurpt-pliaukšt!

Kas gi čia — na ir va:
Okeanas, uraganas,
Apsėmimas, susprogimas.
Negirdėta, neregėta.
Tai ir plunksna tau nauja...

— Pažiūrėsim, kas laimės —
Tu ar aš?

Nerašai — tai kas yra?
Dar ožiutis negana?
Na, paspausiu,
Pažiūrėsim, ar rašys ji tada.

Spūst-spūst, čiakšt, spaust-spaust — ir tada —
URAGANAS, o gal TVANAS,
JUODA JŪRA, ar FONTANAS...

Kas čia daros?
Kas čia kaltas — aš tai ne,
Na ir va, painiava,
Nors ir plunksna ta nauja!

AI-AI-AI IR OI-OI!
Trykšta rašalo klanai —
Ką tai reiškia, kas yra,
Ir dar taip anksti ryte??

— Nežinau, atsiprašau,
Čia va plunksna tokia.
Tik rašiau, po egle,
Čia va, rodos, yr' laiške:

LINKSMŲ ATOSTOGŲ
VISIEMS EGLUTĖS SKAITYTOJAMS!

Puputis

TRYS BROLIAI

Pasaka pagal S. Doukantą

Kitą kartą tėvas turėjo tris sūnus. Visi trys buvo panašūs viens į kitą. Net panašius vardus turėjo. Jų vardai buvo: Dargaudas, Milgaudas ir Vingaudas. Atėjus senatvei, tėvas ruošėsi jiems atiduoti savo turtus. Tačiau visi trys sūnūs norėjo viską gauti. Tėvas, nežinodamas ką daryti, liepė jiems visiems eiti metus dirbti ir už tai gauti žiedą.

Tėvas juos visus pasišaukė pas save ir sako:

— Kurio žiedas bus gražiausias, tam ir atiduosiu savo turtus.

Ir išėjo jie visi svetur užsidirbti. Einant per girią, jauniausias brolis Dargaudas pasuko mažu keliu, o juo eidamas sutiko balandį. Balandis jam sako:

— Kur tu eini?

— Einu ieškoti darbo, kad už metų galėčiau gauti tokį žiedą, už kurį nebūtų puikesnio visame pasaulyje, — atsakė Dargaudas.

Balandis jam mirktelejo ir vėl prabilo:

— Eik paskui mane, o aš tave nuvesiu į tokią vietą, kurioje gausi tokį žiedą.

Balandis nuvedė jauniausiąjį brolių į tamsią skylę, kurioje jokios šviesos nesimatė. Pagaliau jis pasiekė didelius rūmus, kur nebuvo per daug šviesu ir nebuvo per daug tamsu. Nieko kito rūmuose nerado, tik žaltį narve pakabintą.

Žaltys jo ir paklausė:

— Kas tave čia atvedė?

— Sutikau balandį. Sakiau jam, kad ieškau darbo, jis ir liepė man čia ateiti.

— Jei išbūsi čia metus, ką norėsi, tą gausi, — atsakė žaltys plonu balsu. — O darbas tavo bus toks: vieną kartą per dieną pakursi krosnį, vieną kartą iššluosi trobą, vieną kartą šiltu vandeniu mane nuplausi. Valgyti eisi ten, prie ano stalo. Kada tik norėsi, viskas tau bus paruošta.

Dargaudas taip ir padarė, kaip žaltys jį pamokė: vieną kartą pakūrė krosnį, vieną kartą iššlavė trobą, vieną kartą šiltu vandeniu nuplovė žaltį.

Metams pasibaigus, jis paprašė žaltį duoti jam tokį žiedą, už kurį nebūtų puikesnio visame pasaulyje. Tada žaltys jam liepė atidaryti skrynią ir paimti tai, kas jam geriausiai patiks. Dargaudas išsirinko patį gražiausią žiedą, užsidėjo ant piršto, uždarė skrynią ir, atidavęs žalčiui raktus, jau norėjo keliauti namo. Bet žaltys prašė, kad ir kitą metą sugrįžtų.

— Jei galėsiu, grįšiu, — prižadėjo jaunasis Dargaudas ir išėjo namo.

Beeidamas per girią, jis rado smaluotą rinkę. Užsidėjęs rinkę ant piršto, ėjo toliau. Pagaliau priėjo kryžkelę ir susitiko savo du brolius, kurie pradėjo jį klausinėti:

— Tai kur gi tavo žiedas?

— Na, ar nematote, štai turiu ant rankos, — atsakė jauniausias brolis, rodydamas smaluotą rinkę.

Milgaudas ir Vingaudas tik nusijuokė, numojo ranka ir nuėjo. Kai visi trys pasiekė namus, visi trys broliai išsiėmė savo žiedus. Dargaudas žiedas, kurį žaltys jam padovanojo, buvo visų gražiausias. Jo tėvas apsidžiaugė ir tarė:

— Mano mažasis sūneli, tau atiduodu visus savo turtus. Tvar-kyk juos pavyzdinčiai.

Bet vyresnieji broliai nenorėjo jaunesniajam viską užleisti. Jie gyrėsi, kad daugiau dirbo, labiau tėvą mylėjo negu Dargaudas. Tada tėvas liepė jiems eiti antrus metus dirbti ir parnešti po skarą. Kurio skara bus gražiausia, tam teks ir visi jo turtai.

Ir vėl išėjo visi trys broliai savais keliais. Jauniausias sugrįžo pas žaltį ir klausia:

— Ar galėsiu vėl čia metus dirbti už skarą?

— Darbo duosiu, bet dabar turėsi du kartus krosnį pakurti, du kartus grindis šluoti ir du kartus mane plauti. Valgyti gausi, kada tik norėsi.

Daugardas išdirbo visus metus ramus, patenkintas. Metų pabaigoje eina pas žaltį prašyti algos. Žaltys vėl duoda jam raktus ir liepia pasirinkti ką nori iš didelės skrynios. Daugardas išsirinko sau skarą ir jau ruošėsi iškeliauti, kai žaltys vėl prabilo:

— Jei galėsi, sugrįžk pas mane ir tretiems metams. Tą skarą laikyk tarp rankos pirštų, kad tavo broliai pamatę neatimtų ir tavęs neužmuštų.

Daugardas taip ir padarė. Kai pasiekė kryžkelę, sutiko savo brolius pareinančius. Jie tuojau jį apipuolė ir ėmė klausinėti:

— Duok čia skarą. Kur ją padėjai?

— Na, ar nematote, štai čia po kaklu, — atsakė jauniausias brolis.

Broliai ieškojo, ieškojo, bet nieko nerado. Ėmė Dargaudą kratyti, bet ir tada nieko nerado. Apsidžiaugę parėjo namo ir padavė tėvui savo skaras, bet kai jauniausias sūnus ištraukė savo skarą, tėvas sušuko:

— Dargaudas gaus mano turtus, nes jo skara pati puikiausia!

Bet broliai ir vėl nesutiko leisti jauniausiajam pasiimti visą tėvo palikimą. Tada tėvas vėl liepė visiems trims dirbti trečius metus ir po metų parsivesti žmonas. Tas, kuris išsirinks gražiausią mergaitę, tam teks visi turtai.

Taip jie visi iškeliavo trečius metus dirbti, o jauniausias brolis vėl grįžo pas žaltį.

— Gerai, kad sugrįžai! — apsidžiaugė žaltys. — Gausi, ką norėsi.

— Norėsiu gražios mergaitės, — atsakė Dargaudas.

— Nesirūpink. Šie metai bus sunkesni už anuos, nes turėsi po tris kartus krosnį kurti, tris kartus šluoti ir tris kartus mane mazgoti, bet jei ištesėsi, viskas bus gerai. Paskutinę dieną užkurk labai didelę ugnį ir, kada nuplausi, mesk mane į krosnį ir tuoj bėk šalin, nes aš baisiai šauksiu.

Dargaudas rūpestingai dirbo visus metus. Atėjus metų pabaigai, paskutinį kartą nuplovė žaltį ir, įmetęs į ugnį, bėgo šalin. Žaltys suriko neapsakomu balsu, o jaunuolis, pakėlęs akis, pamatė keistą reginį. Dvaras buvo pilnas žmonių, o tarp jų mergaitė, lyg ką tik iš miego pabudusi.

Mergaitė priėjo prie nustebusio Dargauda ir jam tarė:

— Labai ačiū, kad mus visus išgelbėjai. Aš esu tas žaltys, kam tu tris metus dirbai.

Jaunuolis nepaprastai apsidžiaugė ir netrukus juodu apsivedė. Po vestuvių užburtoji karalaitė su jaunikiu ir visais jų tarnais įsėdo į puikią karietą ir nudardėjo į Dargauda tėviškę. Bevažiudami namo, jie susitiko Dargauda du brolius. Neatpažindami jo, jiedu tik šmaukšt šmaukšt nusiėmė kepurės ir jam nusilenkė. Kai karieta pravažiavo, broliai skubėjo namo sužinoti, kokio svečio jie čia sulaukė.

Kai Dargaudas su žmona įėjo į tėvo namus, net jis jo neatpažino. Manydamas, kad jis koks didelis ponas, tėvas jam mandagiai nusilenkė. Sūnus jį apkabino ir pasisakė, kad jis trečiasis jo sūnus.

— Imk, sūneli, visus turtus ir šeimininkauk, — prabilo tėvas pro džiaugsmo ašaras.

— Ar ir jūs sutinkate, kad perimčiau turtus? — paklausė Dargaudas atsisukęs į savo du brolius.

Šiedu tik linktelėjo, negalėdami kalbėtis iš nustebimo. Tada Dargaudas vėl kalbėjo:

— Tėve, aš dabar turiu savo dvarą. Važiuok su manim ir mano žmona. Ten visi laimingai gyvensim, o turtus ir žemę padalink mano broliams.

Tėvas taip ir padarė. Visi trys tuoj sėdo į karietą ir iškeliavo toli, toli už mėlynų girių ir žalsvų kalnų. Jei norit žinoti, kur jie dabar gyvena, pasiklauskite baltojo balandžio.

VINGIUOJA UPELIS

L. Žitkevičius

Vingiuoja upelis,
Į tolumas kviečia.
Skaistus mėnesėlis
Jame atsišviečia.

Prakalbink lakštutę,
Kur gieda krūmely,
Pažvelk, mėnesėli,
Į mūsų namelį.

Spindėk, mėnesėli,
Giliai Nemunėly,
Prižadink žuvele,
Prikelk akmenėlį.

VARGŠAS KIŠKIS

Uždavinys

Išoko kiškis į daržą ir prisikasė morkų. Bet čia pat ėsti bijo — gali kas pamatyti. Nutarė morkas nusinešti į mišką ir ten sudoroti.

Neša kiškis morkas ir vos paneša, sunku. Staiga sutinka mešką.

— Na, kiškeli, įkliuvai! — sušuko meška. — Gerus pietus turėsiu!

Apsiverkė kiškis ir prašo:

— Pasigailėk, meškele, neėsk, aš tau morkų duosiu.

Pasižiūrėjo meška į kiškį ir klausia:

— Ar daug duosi?

— Imk, meškele, pusę mano morkų, — atsako kiškis.

— Pusės man permaža, — murma meška. — Žiūrėk, kokia aš didelė, o tu toks mažas! Turi daugiau man duoti.

Nors ir gaila kiškiui, bet turėjo sutikti. Atidavė meškai pusę savo morkų ir dar pusę morkos pridėjo.

Meška jį paleido. Straksi kiškis per krūmus, skuba namo. Tik kur buvus, kur nebuvus, laputė jį kapt už uodegos.

— Neištrūksti, kiškeli! Seniai tavęs čia laukiu, išalkau belaukdamą.

Nusigando kiškis, apsiverkė:

— Paleisk mane, lapute, aš tau morkų duosiu.

— Ar daug duosi?

— Imk, lapute, pusę mano morkų, o kitą pusę palik man.

— Pusės man maža. Žiūrėk, kokia aš didelė, o tu toks mažas. Turi man duoti daugiau.

Nors ir gaila kiškiui, bet ką padarysi. Turėjo atiduoti lapei pusę savo morkų ir dar pusę morkos pridėjo.

Lapė jį paleido. Parbėgo kiškis namo, krito ant sausų samanų ir verkia:

— Vargšas, vargšas aš! Nuskriaudė mane pikti žvėrys: tik viena maža morkytė man beliko.

Sugrauzė kiškis savo paskutinę morką ir užmigo.

Kol kiškis miega, ar galite atspėti, kiek kiškis turėjo morkų, kiek davė meškai, ir kiek lapei?...

(Atsakymas psl. 28)

PAUKŠČIO GALVOSŪKIS

Skersai:

1. Neigimo žodelis.
2. Kai saulė nusileidžia, būna ...
3. "Stenėti" pirmas asmuo, esamasis l.
5. Gausu.
6. Valgius verda arba
7. Ne šita.
8. Numeris, kuris sudaro tuziną.
9. "Dega" būtasis kartinis l.
11. Skylei pradurti Jonas naudojo .
13. Dalis.
14. Batų medžiaga.
15. Kai mane supa, esu
16. Dabartinis metų laikas.
19. Gilus indas siauru kaklu.

Žemyn:

1. Namukas naminiam paukščiui laikyti.
4. Šio galvosūkio paukštis
7. Ūkininkas žemę.
8. Bičiulis.
10. Balta medžiaga naudojama filmams rodyti.
12. Jis nemiega, bet
13. Piemuo gyvulius
15. Ne tavo, bet
17. Apdangalas galvai.
18. Reikalavimas.
20. Didelis kambarys minėjimams ar pan.
21. Drabužiams išlyginti Marytė naudoja

(Atsakymai psl. 28)

MŪSŲ KŪRYBA

LAIMUTĖS GĖLYTĖ

Laimutė turėjo gražią gėlytę. Kas rytą ji ėjo ją laistyti. Gėlytė augo labai greitai. Vasaros metu, saulutės spinduliams šviečiant, gėlytė vis nukreipdavo savo galvytę į ją. Atėjus rudens šaltom naktim, gėlytė pašlo ir jos grožis pasibaigė. Rudens šalnos viską naikina.

R. Seibutytė, IIIb sk.

K. Donelaičio L. M.

GRAŽIAUSIAS METŲ LAIKAS

Pavasaris yra gražiausias metų laikas. Jis yra kaip žalias kilimas, papuoštas įvairiomis spalvomis ir gėlėmis. Medžiai su savo žaliu apsiaustu ir tik sprogstančiais lapais atrodo kaip didingi karaliai prieš mėlyną dangų. Saulutė maloniai šildo savo spinduliais žemę po šaltų žiemos speigų.

Kaip gamta, taip ir žmonės, rodos, atgyja ir pralinksmėja. Pradedą rūpintis lauko darbais. Tai gi, pavasaris — gražiausias ir gyviausias metų laikotarpis, nes kas gyva — atgyja.

R. Šerėnaitė, IV sk.

K. Donelaičio L. M.

PAVASARIS

Man patinka pavasaris. Kai pavasaris ateina, ledas ir sniegas ištirpsta. Darosi šilčiau ir dienos ilgėja.

Su pavasariu baigiasi ir pamokos mokyklose. Tada mes važiuo-

jam atostogų. Važiuojame žuvažuti ir maudytis. Žaidžiame žaidimus ir sportuojame.

Labiausiai man patinka pavasaris dėlto, kad paukščiukai parskrenda iš šiltųjų kraštų ir bitutės, atgijusios, ima vėl dūgsti. Visa gamta sužaliuoja. Medžiai pasipuošia naujais žalsvais lapais. Gėlės pražįsta įvairiausiomis spalvomis ir vilioja mus į lauką.

A. Derenčius, IV sk.

K. Donelaičio L. M.

JUOKINGAS NUOTYKIS

Aną dieną lydėjau mamą į krautuvę. Važiuojant ji man papasakojo juokingą nuotykį, kurį ir jums pasakysiu.

Į Ameriką atvažiavau labai mažą. Kai pradėjau eiti į darželį, nemokėjau nė vieno žodžio angliškai. Jaučiausi nesmagiai, nes kitiems vaikams buvo juokinga. Mokytoja, norėdama mane išmokyti, liepdavo jai padėti, pav. atidaryti duris, ką nors atnešti. Vieną kartą ji man liepė atnešti kažkokį daiktą. Aš kelis kartus apėjau stalą ir vis negalėjau suprasti, ką reiškia žodis "pencil." Apsidžiaugiau pamačiusi kampe šluotą. Buvau tikra, kad radau "pencil." Griebiau ir nunešiau mokytojai. Visi skaniai pasijuokė.

Eglė Subatyte, 5 sk.

Bostono Lit. mokykla.

ONUTĖ KAIME

Onutė su tėveliais gyveno mieste. Kartą visa šeima nuvažiavo į senelių ūkį. Seneliai svečius džiaugsmingai sutiko ir nuvedė aprodyti ūkio.

Pirmiausiai senelė nuvedė Onutę į gryčią. Ji jau žinojo, kad gryčia tai svečių kambarys. Gryčia buvo gražiai įruožta. Paskui apžiūrėjo kitus gyvenamojo namo kambarius. Kambariuose buvo švaru ir tvarkinga, kaip Onutės namuose.

Tėveliai su senele paliko gryčioje, o senelis su Onute išėjo į tvartus. Čia buvo arkliai, karvės, ožkos ir avys. Onutei labiausiai patiko ėriukai. Kiaulidėse ji pamatė paršiukų. Paršiukai jai atrodė labai juokingi.

Paskui juodu nuėjo į klėtį. Čia didelėse dėžėse buvo supilti grūdai: rugiai, kviečiai, avižos, miežiai, žirniai. Iš grūdų malūnuose mala miltus. Rugius ir kviečius sėja rudenį, kitus — pavasarį. Kitose dėžėse buvo miltai ir kitos maisto atsargos. Klėties gale buvo du gražiai įruožti kambariai. Senelis paaiškino, kad tai sandinių miegamieji.

Toliau nuo gyvenamo namo buvo klojimas. Dabar jis buvo beveik tuščias. Senelis paaiškino, kad čia iš laukų veža nupiautus javus. Čia juos ir kulia. Netoli klojimo buvo daržinė. Daržinėje sukrauna gyvulių pašarą. Vienoje patalpoje buvo laikomi ūkio padargai.

Prie mažo ežerėlio stovėjo pirtis. Onutė su seneliu ir čia sustojo. Pirties viduje buvo akmeninė krosnis. Senelis pasakojo, kad čia kartą per savaitę maudosi visi ūkio gyventojai. Krosnyje užkuriama ugnis ir įkaitinami akmenys. Susirinkę į pirtį žmonės ant karštų akmenų pila vandenį. Nuo akmenų kyla karštas garas. Pasidaro labai karšta. Žmonės periasi vantomis (minkštomis šluotelėmis). Paskui nusiplauna švariu vandeniu arba nusimaudo ežere. Onutė buvo įpratusi maudytis vonioje ir jai pirtis nelabai patiko.

Grįždami į namus, jie sustojo jaujoje. Senelis pasakojo, kad čia rudenį linus džiovina, mina ir braukia. Paskui verpyklose suverpia siūlus. Žiemą moterys audžia audeklus. Nemaža linų senelis ir parduoda. Čia pat buvo ir paukštidė. Užsuko ir į ją. Čia buvo pulkai vištų, ančių, žąsų, kalakutų. Onutei labiausiai patiko maži viščiukai, kurie atrodė lyg pūkų kamuoliukai.

— Žiūrėk, Onut, ką aš tau dar parodysiu, — paslaptinai šypsodamasis pasakė senelis, ir jis nuvedė Onutę į kamara. Mergaitė tik suplojo rankomis. Čia kvepėjo sukabinti kumpiai, dešros, lašiniai ir įvairūs kitoki mėsos produktai. Lentynose sudėti džiovinti sūriai, kiaušiniai ir kitoki skanumynai. Onutė žinojo, kad senelė įdės ir jiems tų skanumynų parsivežti į miestą.

Senelis nuėjo į namus, o Onutė nubėgo į sodą. Sodo medžiuose

jau noko vaisiai: obuoliai, kriaušės, slyvos ir vyšnios. Gražų derlių žadėjo ir vaiskrūmiai: agrastai, serbentai, vynuogės. Tarp medžių padarytose lysvėse augo agurkai, morkos, kopūstai, pamidorai, svogūnai, salotos ir kitos daržovės. Už sodo tvoros prasiėjo platūs laukai. Juose vėjui pučiant lingavo rugiai, kviečiai ir kiti javai. Senelis geras ūkininkas. Jis rudenį sulauks gražaus derliaus.

Toli horizonte juodavo miškas. Onutė svajojo kada nors ir ten patekti.

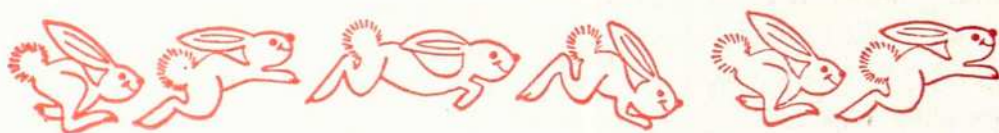
Daina Kojelytė

KODĖL AŠ LANKAU LIETUVIŠKĄ MOKYKLĄ

Dažnai nelietuviai mano draugai manęs paklausia, kodėl aš be kasdieninės vietinės mokyklos dar turiu šeštadieniais eiti į kitą mokyklą. To paties aš dažnai paklausdavau ir savo tėvelių: kam man ta šeštadieninė mokykla reikalinga? Dabar aš jau pradėjau

suprasti, kodėl esu į ją siunčiamas. Aš esu lietuvių tėvų vaikas ir turiu išmokti savo tėvų kalbą. Lietuviškoje mokykloje mus moko lietuviškai rašyti ir skaityti. Čia sužinome vis naujų ir gražių dalykų apie Lietuvą. Lietuva mums yra lyg graži pasaka. Mes jos niekadoms nematėme, bet juo daugiau apie ją girdime, juo artimesnė ji mums pasidaro. Šioje mokykloje aš sužinojau, kad lietuvių kalba yra labai sena ir garbinga, viena iš seniausių kalbų pasauly. Aš didžiuojuos į ją mokėdamas ir galėdamas skaityti lietuviškas knygas, juk yra tokių gražių lietuviškų pasakų. Iš tų pasakų sužinojau, kad Lietuva labai seniai buvo didelė ir galtinga valstybė. Ji turėjo daug garsių valdovų kaip Gediminas, Kęstutis ir Vytautas. Tie senovės didvyriai kelia manyje pasididžiavimą, kad ir aš esu lietuvis. Tai todėl aš ir lankau lietuvišką mokyklą.

*Andrius Ambraziejus, 5 sk.
Bostono lit. mokykla.*

Truputį pagalvok atsakymas: (psl. 24): Kiškis turėjo 7 morkas. Meškai davė $3\frac{1}{2}$ ir $\frac{1}{2}$ t. y. 4 morkas; jam liko 3. Lapei davė $1\frac{1}{2}$ ir $\frac{1}{2}$ t.y. 2 morkas.

Paukščio galvosūkie atsakymai (psl. 25) — Skersai: 1. ne, 2. vakaras, 3. stenu, 5. apstu, 6. gamina, 7. ana, 8. dvylika, 9. degė, 11. ylą, 13. gabalas, 14. oda, 15. supamas, 16. vasara, 19. ašotis. Žemyn: 1. narvas, 4. skrenda, 7. aria, 8. draugas, 10. ekranas, 12. budi, 13. ganys, 15. kito, 17. skara, 18. sąlyga, 20. salė, 21. prosa.

PUPUTIS — SVEČIAS IŠ PUTNAMO

Toronto Maironio Šešt. Mokyklos
4-to sk. mokiniai

Štai, susipažinkit su mūsų nauju svečiu. Jis yra labai gražus. Jis visas rudas, tik jo ausytės ir priekis baltas. Dabar papasakosiu kaip Puputis atvažiavo į Kanadą.

Buvo ketvirtadienio naktis, kai Puputis atsibudo ir sau galvoja: "Šią naktį aš turėsiu išvažiuoti į Kanadą". Jis greit pašoko ir pradėjo pakuotis, nes manė, kad per vėlai atsibudo. Greitai apsirengė ir nulėkęs pas seselę klausia: "Ar mes pavėluosim?" Seselė jį nuramino: "Dar tik už trijų valandų važiuosim, Puputi. Dar pusę valandos pailsėk ir tada galėsi rengtis".

Puputis vėl atsigulė ir galvoja apie Kanadą. Pagaliau seselė pasiėmė Puputį ir išėjo laukan, kur stovėjo mašina. Ji įlipo į mašiną ir nuvažiavo, o Puputis dešimts valandų ištupėjo seselės megztuko kišenėje. Kai atėjo rytas, Puputis iššoko iš kišenės ir žiūri: nėra nė ūkių nė laukų, tik dideli pastatai. "Gal vaikai bus gražesni, negu šitie pastatai", mąstė Puputis. Kai jis atvažiavo į darželį, seselės atėjo jo pasitikti, bet Puputis jų nepažino. Vakare, kai

buvo vėl laikas gulti, seselė galvojo: "Rytoj mano mokinukai turės aprašyti kaip jų svečias Puputis atvažiavo iš Putnamo jų aplankyti".

Rima Bumbulytė

Šiandien mes turėjome svečių iš Putnamo. Jo vardas yra Puputis. Puputis yra mažas peliukas. Jam reikėjo labai toli važiuoti iš Putnamo, nes Putnamas yra Amerikoje. Jis buvo įdėtas į maišą, bet maiše buvo maža skylutė per kurią jis kvėpavo. Jis ten išbuvo dešimts valandų. Pupučiui pasidarė liūdna ir jis pradėjo darytis. Pamatęs, kad maiše buvo žaislų, pradėjo kalbinti vieną lėlę. Ji nieko neatsakė. Jis dar pabandė, bet nieks neišėjo. Jis taip nusiminė, kad net pradėjo verkti, tik staiga išgirdo balsą: "Koks tavo vardas?" Puputis buvo taip apstulbęs, kad nežinojo ką sakyti. Jis atsigrėžė ir pamatė kitą pelytę. Jie pasidarė geri draugai ir taip kartu praleido dešimts valandų. Kai kelionė pasibaigė, jie turėjo skirtis. Puputis buvo atneštas į šeštadieninę mokyklą, o jo draugas kažkur dingo.

Regina K.

Mūsų naujas svečias yra Puputis. Jis šiandien atvažiavo į mūsų klasę su sesele. Jis buvo uždarytas dešimts valandų. Kai jis atvažiavo, jis labai skubėjo išsokti iš mašinos. Jis tik šmurkšt ir išbėgo per duris, nes nenorėjo, kad jo uodega nušaltų. Kai mes turėjom pertrauką, jis snaudė, bet kai grįžom, jis vėl pabudo. Jam labai nepatinka, kad mes nemokam diktanto rašyti. Jis yra mūsų miegas svečias.

Vidmantas Š.

Puputis atvažiavo mūsų aplankyti. Turbūt jo kelionė buvo labai nesmagi. Jis turėjo ateiti į mokyklą seselės kišenėje. Dabar papasakosiu pasaką, kurią jis man papasakojo.

Vieną dieną Puputis vaikščiojo gatvėje netoli namų ir pamatė didžiulį laivą, atplaukusį iš Lietuvos. Puputis manė, kad jis galėtų nuvykti į Lietuvą aplankyti savo močiutę. Nuėjęs prie laivo, jis pamatė poną, kuris rinko bilietus. Jis atėjo pas Puputį ir klausia:

— Kur bilietas?

— Aš turiu, — atsakė Puputis.

— Tai duok man!

— Bet man buvo per sunku jį nešioti.

— Tai ką tu su juo padarei? — paklausė ponas.

— Numečiau į vandenį, — atsakė Puputis ir nubėgo kur nors laive pasislėpti. Ponas bėgo pasikui Puputį ir pamatė jį bėgant į vieną kambarį. Puputis jį pamatė ir padėjo pagalį prie durų. Po-

nas užkliuvo, o Puputis pabėgo ir nuvažiavo į Lietuvą. Paskui, kai laivas grįžo į Ameriką, ponas visai Pupučio nepastebėjo.

Nijolė Patasiūtė

Šiandien pas mus atvažiavo svečias iš Putnamo. Jis važiavo traukiniu ir autobusu. Kai jis čia atvažiavo, jis labai domėjosi mūsų darbais. Jis turi dideles baltas ausytes, tai turbūt jūs jau žinote kas jis yra. Jis turi labai gražų vardą: Puputis. Puputis atvažiavo į Kanadą balandžio 5-tą dieną.

Vieną sykį jis įkrito į košę ir negalėjo nusivalyti tris dienas. Jis turėjo labai daug visokių atsitikimų. Vasario 16-tą dieną jis buvo krautuvėje ir pagriebęs vieną vėliavą išbėgo laukan. Jis buvo labai gudrus. Dabar jis sėdi ant seselės stalo.

Regina Zubrickaitė

Mes šiandien turėjom svečią iš Putnamo. Jis yra pelė su didelėmis baltomis ausimis ir mažyte nosyte. Jis turi dideles juodas akis. Mūsų svečio vardas yra Puputis ir jis atrodo pavargęs po ilgos kelionės. Jis sėdi ant mokytojos stalo. Jam viskas kitaip čia Toronte. Jis neturi draugų nei draugių. Puputis tik sėdėjo ir žiūrėjo į vaikus. Jis klausė pamokos, bet jam nusibodo mokytis. Paskui seselė liepė visiems vaikams parašyti apie mūsų svečią. Tada Puputis sužinojo, kad vaikai jį mėgo ir jis nebebuvo nusiminęs. Jis dabar buvo laimingas, nes turėjo draugų ir draugių.

Kristina Augėnaitė

Vieną dieną aš važiavau į Putnamą, pas "Eglutės" redaktore. Kai nuvažiavau, pamačiau Puputį ir su juo pasikalbėjau. Jis man sakė, kad jis čia gyvena ir kad labai daug žmonių čia dirba. Aš jo paklausiau ar jis turi draugų. Jis atsakė, kad ne, bet jis turėjo mamytę ir tėvelį. Aš jo paklausiau ar norėtų važiuoti į Kanadą. Jis labai norėjo.

Mes važiavom dešimts valandų, o Puputis miegojo kaip ma-

žas vaikiukas. Kai Puputį parvežiau namo, jis visai nemiegojo. Aš jį buvau idėjęs į dėžę, kur buvo skylė, kad galėtų nosį iškišti. Kadangi Puputis buvo tikrai svečias, aš paskambinau "Eglutės" redakcijai ir paklausiau, ar jis gali čia visuomet gyventi. Man atsakė, kad ne ir aš buvau labai nepatenkintas. Puputis buvo labai gražus ir aš jį labai mylėjau.

Rimas Škėma

LINKSMIAU

Simas: Vakar mačiau tave banke.

Rimas: Taip, buvau.

Simas: Ar idėjai pinigų?

Rimas: Ne.

Simas: Ar išėmei pinigų?

Rimas: Ne.

Simas: Tai gal pasiskolinai pinigų?

Rimas: Ne.

Simas: Tai ką tu ten darei?

Rimas: Pritraukiau rašalo į plunksną.

Mažasis Linas sėdėjo kieme ir py-nė mažytį vainiką iš darželio gėlių. Mama jį pamatė ir paklausė:

— Linuk, kam tas vainikėlis?

— Mamyte, tu sakei, kad virtuvėj atsirado pelė.

— Taip.

— Ir vakar tu sakei, kad pirksi slastus ją sugauti.

— Tiesa.

— Kai nupirksi slastus ir sugausi pelę, reikės ją palaidoti, o kai laidosim, reikės gražaus vainiko. Aš tik norėjau iš anksto pasiruošti iškilmingoms laidotuvėms.

Vienas ponas, labai supykęs ir susijaudinęs, ateina į laikraščio redaktoriaus raštinę:

— Aš noriu duoti šio laikraščio redaktoriui pastabą!

— Prašau, aš esu redaktorius.

— Vakar jūsų laikraštis patalpino apie mane rašinį, kuriame buvau pavadintas vagiu, tinginiu, išnaudoju ir taip toliau.

— Taip, mes spausdinome tokį rašinį.

— Na, tai po šimts pypkių, juk mano vardas yra Jurgis, ne Jonas. Jei negalit net vardą teisingai užrašyti, nebeskaitysiu to Jūsų laikraščio!

ALP 1785

Larch.

BIRŽELIO

ŠVENTĖS IR VARDINĖS

1. Felinas, Ermengarda / Jogaila, Galinda
2. Adalgis, Blandina / Ažuolas, Rima
3. Davinas, Klotilda / Tautkantas, Develta
4. Pranciškus Karačiolas, Vincenta / Dausprangas, Vendra
5. ŠVČ. TREJYBĖS ŠVENTĖ
Bonifacas, Kiriija / Kantvydas, Dauga
6. Norbertas, Paulina / Tauras, Mėta
7. Aventinas, Landulfas / Romantas, Erdvilė
8. Medardas, Eustadiola / Žostautas, Germinė
9. DIEVO KŪNO ŠVENTĖ
Primas ir Felicijonas, Diana / Gintas, Vorilė
10. Getulas, Margarita / Vainius, Vingaila
11. Barnabas, Rozelina / Tvirmantas, Aluona
12. Jonas, Antonija / Ramūnas, Dova
13. Antanas Paduvietis, Akvilina / Suvaidas, Minkantė
14. Bazilas Didysis, Digna / Komotas, Alka
15. Vitas, Adelaida / Tanvilas, Barinta
16. Benas, Grecina / Tolminas, Jūra
17. ŠVČ. JĖZAUS ŠIRDIES ŠVENTĖ
Gundulfas, Ramboldas / Kintibutas, Dainava
18. Efrema, Marina / Tolvardas, Vaiva
19. TĖVU DIENA
Gervazas, Julijona Falconieri / Doviltas, Ramunė
20. Silveras, Florentina / Žadvainas, Alva
21. Aloyzas Gonzaga, Demetrija / Novaldas, Vasarė
22. Paulinas, Konsorcija / Sudargas, Minija
23. Libertas, Agripina / Arvydas, Vaida
24. Jonas Krikštytojas, Alena / Algimantas, Nemunė
25. Vilhelmas, Febronija / Gaudižadas, Milga
26. Salvijus, Perseveranda / Virkantas, Viltautė
27. Vladislovas, Eme / Almantas, Norgaila
28. Ireniejus, Almas / Tulantas, Gaudrė
29. PETRAS IR POVILAS
Salomė / Mantigirdas, Gedrimė
30. Alrikas, Lucina / Skaldas, Novilė

“EGLUTĖ” sveikina visus, kurie švenčia vardines!